

Upozornění k obsahu

Tato kniha obsahuje témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá nebo zraňující: domácí násilí, sexualizované násilí, užívání drog, policejní výslech a ztrátu těhotenství. Text s těmito zkušenostmi pracuje otevřeně a místy může vyvolat silné emoce.

Možná v tobě čtení otevře vzpomínky, strach nebo nepříjemné pocity. Nemusíš na to být sám/sama.

Pomoc můžeš vyhledat tady:

- Linka pomoci obětem kriminality a domácího násilí
– 116 006 zdarma, nonstop, anonymně
- ROSA – linka pomoci ženám zažívajícím násilí
– 116 016 zdarma, nonstop
- proFem – odborná pomoc lidem, kteří zažili domácí nebo sexualizované násilí více

informací: <https://www.profem.cz>

- Pod svícem - osvěta, podpora a informace pro lidi, kteří zažívají nebo zažili domácí násilí více

informací: <https://www.podsvicem.cz>

***Někdy je nejodvážnější krok ten první: říct si o pomoc.
Nemusíš to nést sám/sama.***

Autorská poznámka

Tato sbírka vznikla z míst, kam jsem dlouho neměla odvahu vstoupit ani sama se sebou. Napsala jsem ji proto, abych se neztratila ve vlastním tichu. Básně jsou otisky dnů, kdy jsem žila ve stínu člověka, který měl být oporou, ale stal se bolestí, strachem a otevřenou ranou. Zaznamenávám v nich drobná chvění strachu, bolest, která se umí schovat mezi běžné věty, i smutek, který umí mlčet tak hlasitě, až to bolí víc než křik.

Píšu o rodičovství, které se v takovém prostředí mění v neustálé bdění – o tom, jak se snažím chránit své dítě před něčím, před čím jsem nedokázala ochránit ani sebe. O vině, která nepatří mně, ale přesto se usadila v mém těle. O chvílích, kdy jsem měla pocit, že se svět drolí pod nohama, a přesto jsem dál vstávala, protože někdo malý potřeboval, abych dýchala a byla tu.

Ale tato sbírka není jen o temnotě. Je také o cestě ven. O uzdravování, které je pomalé, někdy nehezské, ale skutečné. O návratu k vlastnímu hlasu, který jsem kdysi ztratila mezi cizími požadavky a strachem. O lásce, která nepřišla jako zázrak, ale jako možnost — možnost znovu věřit, že vztah nemusí bolet, že bezpečí není luxus, ale právo.

Je to příběh, který se v básních skládá jako mozaika.
Bolest vedle něhy, pád vedle naděje.

Sbírka je mým svědectvím, mým přiznáním i mým
poděkováním.

Těm, kteří přežili. Těm, kteří stále hledají cestu ven. A také
té, kterou v zrcadle teprve znovu poznávám – sobě.

Pád

Duše

Naše duše přestaly společně tančit
a začaly se prát.

Já opravdu chtěla
vše, co bylo mé,
tobě dát.

Naše těla už nekoukaj,
jak ze dvou
stává se jedno.

Tvoje duše hnije
a neví,
že tam, kde je,
je dno.

Z časů,
kdy dušičky tančily společně v dálce,
stalo se temno,
kde duše jsou ve válce.

Ne spolu,
proti sobě.

Naše duše přestaly společně tančit
a začaly se hádat.
Nesplněný sliby
nám začaly vaz lámat.

Tak jako lízátko
prý kazí zuby.
Ten bílej prášek,
co rval sis do huby...

Ten zkazil tvojí duši.

Naše duše přestaly společně tančit
a začaly se vzdalovat.
Už nezbylo nic,
z čeho mohli bychom
společně se radovat.

Až potom.

Když přišla ona.

Ta malá dušička.

Půl mě.

Půl tebe.

Naše duše zas společně tančily.

Bohužel

pro nás

ale jen na chvíli.

Tak jako lízátka

prý kazí zuby.

Ten bílej prášek,

co rval sis do huby...

Ten zkazil tvoji duši.

Ani ta dušička,

dvě malá očička,

maličká holčička.

Půl tebe.

Půl mě.

Nespasí tvou duši.

Naše duše přestaly společně tančit
a začaly mít strach.

Strach z toho,
co ještě
může se nám stát.

Ležím tam na zádech,
ty klečíš na mně.

Tvé ruce
můj krk...

už jsme fakt na dně.

Nemůžu dýchat.
Snažím se rvát
Nemůžu.
Nejde to.
Ona chce spát.

Spát vedle mámy,
co nemůže dýchat.
A vedle táty,
co bere jí dech.

Naše duše přestaly společně tančit
a začaly jen lhát.

Lhát samy sobě,
že ještě můžou
to dát.

Z tvý duše nezbylo nic.
Už je jen tělo.

Já pořád věřím,
že dělat to
nechtělo.

Věčně jen křik
Strach.
A hádky.

Já prosím duši tvou.
Vrat' se mi zpátky.

Temný oči,
co koukaj skrz mě.
Pak už jen rány

a prosby:
„Neopust' mě“.

Kytky a dárečky,
sliby a naděje.

Pořád mi říkáš,
že se nic neděje.

Jenže se dělo.

Dělo se hodně
a dělo se pořád víc.

Dělo se tolik,
že nezbylo skoro nic.

Zbyla jen dušička.

Půl tebe a půl mě.

Musím jí zachránit.

Naše duše přestaly společně tančit.

